

[Bertel Dahlgaard.]

en kreditstrammingspolitik må da få den nuværende rentefod til at stige, og denne rentefod er, som jeg sagde; altså kan det ikke være nok for ham. Men iøvrigt føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at så snart vi kommer i udvalg, vil det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts yndlingsidé om et præmieobligationslån tone frem. Det er jo sådan, at man her i Danmark mere og mere sætter sin lid til lotterichancen, og det skal nok vise sig, at den tanke kommer til ære og værdighed, også når vi nu skal til at forhandle om disse ting.

Jeg forstår ærlig talt ikke, hvorfor det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) betvivlede min moralske ret til at tale, som jeg gjorde, idet det ærede medlem i samme åndedræt erkendte, at det var rigtigt, hvad jeg havde sagt om den økonomiske betydning af de skattebyrder, det her drejer sig om. Jeg skal iøvrigt her blot føje til overfor det ærede medlem med henblik på hans bemærkninger om en nordisk forsvarsunion, at man benytter sig engang imellem i diskussionen om dette spørgsmål særlig fra socialdemokratisk side af, at disse forhandlinger var fortrolige. Denne fortrolighed kan ikke opretholdes, dersom man stadig fra den side søger at betvivle ting, som jeg har sagt, og jeg skal til underretning for det ærede medlem og til opfriskning af hans hukommelse bemærke, at han ved meget vel, at også Norge under disse forhandlinger fremdrog, hvor grænsen måtte ligge for Norges økonomiske bæreevne på disse områder, og det er en grænse, som ligger betydeligt under det, der er tale om her. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det ærede medlem ved jo intet om, hvor den grænse ligger!). Jeg skal gerne tale privat med statsministeren om den sag. Jeg nærer ikke tvivl om, at hvis den nordiske forsvarsunion var blevet virkelighed — hvad jeg så stærkt håbede —, ville man have set på og indrettet de udgifter, der da ville være blevet tale om, efter de pågældende landes økonomiske forhold til enhver tid. Selvfølgelig.

Alfred Jensen: Det glæder mig, at mine bemærkninger om de syge og vanføres forhold har gjort et vist indtryk i den socialdemokratiske gruppe. Jeg vil så håbe, at

de også vil få indflydelse på forhandlingerne, der kommer, ikke alene angående værnescatten, men i det hele taget angående alle politiske forhold. Jeg kan ikke anerkende det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s berettigelse til at bestride min ret til at tale disse menneskers sag. Hvorfor skulle jeg ikke have lov til det? Hvorfor skulle jeg ikke have lov til som udgået af den klasse at fremføre de anker og klager, som det er berettiget at de kommer med. Det er en pligt, jeg har overfor de mennesker, der har valgt mig herind, og det nytter ikke, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) slynger postuler ud om, at det er trusler om aggressiv politik, der påtvinger os sådanne foranstaltninger, som her foreslås.

Jeg har gennem 30 år hørt, at japanske imperialister også påstod, at de havde oprustet af frygt for Sovjetunionen. Hitler og Mussolini gjorde det samme; de åbnede deres krig rundt omkring i verden og påstod, at det var kommunisterne, de bekæmpede. Hvem var det, der førte aggressiv politik, hvem var det, der forberedte krig? Ikke Sovjetunionen, men de andre. Og som det var før, sådan er det i dag. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Også i Korea?). Ja, også i Korea er det amerikanerne, der fører krig, det er dem, der sender død og ødelæggelse ned over de fredelige koreanere. Taler „Politiken“s meddelelse om, hvordan man ødelagde en by, fordi seks amerikanske soldater var blevet skudt af de indfødte, ikke et tydeligt sprog? Husker medlemmerne ikke endnu, hvordan vi tænkte, da vi hørte om ødelæggelsen af Lediçe efter attentatet på Heydrich. Lige så vel som czekerne havde lov til at bekæmpe nazisterne, må vel Koreas folk have lov til at føre krig mod de fremmede USA-tropper. Gør det da ikke samme indtryk på de ærede medlemmer, at man sådan uden videre udrydder en by, gør det hele til aske og støv? Øjensynligt ikke. Det gør måske heller ikke indtryk på de ærede medlemmer, at de amerikanske krigsstyrker, hver gang der skydes en mand af de amerikanske styrker, henretter femogtyve koreanere. Vi forfærdedes, når der blev gjort gengæld her, men der måler man femogtyvedobbelt. Ja, det er det Amerika, som man har bundet Danmark til at følge i tykt og tyndt, det er dets politik, vi skal bøje os for, det er det,